

MANDEN PÅ TAGET

Når man for tiden bevæger sig ud i landskabet, mødes man af store søer på markerne og af vandløb, der er gået over deres bredder. Jorden har ikke kunnet optage det regnvand, der er kommet – og så kom frosten og lagde låg på det hele. Oversvømmelserne er store. Mange veje er blevet usikre at færdes på. Mange steder må vi finde andre veje. Ja vi må pænt finde os i vejrets luner – det mærker vi sandelig nu, hvis vi skulle have været i tvivl. At vi sådan må tage det, som det kommer, kan måske give anledning til overvejelser.

Muligvis kender du historien, men jeg vil fortælle den alligevel. Ganske kort. Den handler om en oversvømmelse, hvor al-

ting snart var lagt under vand. En mand sad nu på sin tagryg omgivet af vand. Det var en gudsfrygtig mand. Så da hjælpen lykkeligt kom til ham, afviste han folkene i gummi-båden. ”Nej tak, jeg har ikke brug for jeres hjælp! Jeg stoler på, at Gud vil gribe ind”. Nå, han blev siddende og ventede, mens vandet fortsat steg. Så kom der heldigvis en tid senere en helikopter forbi. Men manden rystede på hovedet og viftede afvisende med armene. Og så måtte helikopteren flyve videre. Vandet steg.

Nu var det ved at være kritisk for manden. Men han tænkte, at han nok skulle klare den. Gud ville sørge for ham. Så da det var ved at være forsent, afviste

han også den flyver, der kredede om hans næsten druknede hus. Med et smil vinkede han folkene i flyveren bort. Men ak, det gik nu alligevel sådan, at manden tilsidst druknede. Vandet steg så højt, at han ikke længere stod til at redde.

Nu kom han så til Gud i himlen. Men manden var skuffet. Ja ligefrem rasende på Gud. ”Jeg stoled på dig! Nu er jeg her, men hvor var du, da jeg virkelig havde brug for dig?” Gud så på manden. ”Hvad mener du? Jeg sendte dig en båd, men den afviste du. Jeg opgav dig ikke, så jeg sendte også en helikopter til dig. Og da det var rigtigt slemt, sendte jeg tilsidst en flyvemaskine til dig. Men du afviste det jo alt sammen...”

Når vejret rammer os, som det gør i denne tid, mærker vi naturens kræfter. Hverken regnen eller frosten kan vi ændre det mindste ved. Vi må tage det, som det kommer. Efter alt at dømmes vil vi komme til at opleve voldsomme, vejræssige udsving i fremtiden. Det kan føre til en følelse af afmagt. Vi har pillet ved klimaet, og synes ikke længere at kunne finde en vej tilbage. Manden i historien kunne ikke se Guds hånd i noget af det, der kom ham til hjælp. Måske skulle vi prøve at blive bedre til det. Måske skulle vi ikke blive siddende på taget, mens vandet stiger omkring os.

Kenneth Bjørnholt Jacobsen